

— Истина ли ще оздравѣ моя раненъ? Колко ще се радвамъ!

Фелдшерътъ не каза нищо и тръгна нататъкъ съ доктора. На обѣдъ Цвѣтанка занесе на другитѣ войници чорба, а на „своя“ боленъ пакъ чай и малко млѣко. Слѣдъ обѣдъ тя вече почна да отпада. Безсъницата я надви. Г-жа Михайлова я повика, похвали я за нейния куражъ, но настоя веднага да си отиде за отпочивка и сънъ, защото може нѣщо да сбърка. Цвѣтанка послуша и си отиде. На другата сутрина тя като птичка долетѣ и право при Драгоя. Той вече бѣ веселъ и лицето му прояснено. Снощната му прѣвръзка показала, че раната отива сега на добръ. Три дена слѣдъ това силитѣ на Драгоя зеха да се възвръщатъ и раната да се свива. Той лежа още 25 дни въ болницата и прѣзъ всичко това врѣме Цвѣтанка съ най-голѣма радостъ му служи. Тя съ сжщата радостъ шеташе и на другитѣ войници въ стая № 10, но тѣ не бѣха толкова злѣ ранени.

Драгой бѣ отъ Дупнишкитѣ села. Бѣше писалъ да му изпратятъ тѣхнитѣ пари, но такива не пристигаха. А като почна той да се привдига, много му се приеде кисело млѣко. Всѣки день той по нѣколко пѣти думаше:

— Що ми се яде кисело млѣко! ама де пари. Нѣмамъ ни стотинка.

Другитѣ войници си купуваха скришната бомбони, кашкавалъ, круши и др. Цвѣтанка не можа да се стърпи. При етапното комендантство имаше комисия отъ учители и други стари хора, които раздаваха пари на ранени и болни войници, които напускаха болницата оздравѣли, за да си идатъ дома. Тя познавше единъ членъ отъ тази комисия. Отиде при него, разказа му работата за Драгоя. На